

Com acompanyar els joves?

Dv, 1/03/2019 per Catalunya Religió

[Després del Sínode dels Joves](#)

(Bruno Bérchez) Com ens ha dit el Sínode, una Església que acompanya els joves és una Església que escolta, que es preocupa per allò que els hi preocupa, que coneix tant allò que els hi agrada, com allò que els fa patir, i que no vol que deixin de ser joves del segle XXI per ser cristians. Quina música escolten? Quines sèries miren? A quins youtubers segueixen? Escoltant-los a ells i allò que els interessa, descobrirem què hi ha en el seu cor. Tant allò que cerquen com allò que necessiten, com faria Jesús.

Una Església que acompanya no veu la joventut com un molest tràmit per a ser adult. L'adolescència i la joventut són un moment clau en la formació de la identitat d'una persona. No seríem qui som sense persones que quan érem joves ens van escoltar i van ser referents. Qui sóc jo? Què haig de fer amb la meva vida? Cap a on camino? Són preguntes que tot jove s'acaba fent. Però qui l'ajuda a trobar la resposta? Nosaltres no la tenim. Jesús sí. La nostra missió és ser com Joan Baptista i portar-los a Jesús perquè li preguntin.

Per aquesta raó és tant important no amagar a Crist als joves. Ell és l'interessant, no nosaltres, ni els nostres valors ni les nostres idees. Portem-los a Jesús. A vegades per por, falta de fe o prejudicis hem presentat un Jesús tan light que no atrau ningú. L'hem maquillat o fins i tot amagat als joves, no fos que s'espantessin. I després ens hem estranyat que no el coneguessin. No tinguem por i confiïm en Ell. El jove és una esponja, i quan el poses davant el misteri d'un Déu que l'estima bojament, mai resta indiferent. Portem-los sense por a la pregària, a l'adoració, a pelegrinatges, a voluntariats, etc.

Una Església que acompanya té la missió d'ajudar els joves a descobrir el somni que Déu té per ells. Un somni que si és de Déu es traduirà en donar la vida. Però on i com? Ajudem-los a trobar-lo confiant en ells responsabilitats. Així podran experimentar la joia de donar-se i veuran que són capaços i necessaris. És així com

podran sentir la crida de Déu.

Poques vegades un jove demanarà ser acompanyat. Però no ens deixem enganyar. Això no vol dir que no desitgi tenir un espai on ser escoltat, i així trobar llum per saber cap on dirigir els seus passos en la vida i la fe. Com estàs? Vols que quedem un dia per parlar? No tinguem recança de preguntar- li. Segurament ens portarem sorpreses.

Només cal estar enamorat de Crist, estimar els joves tal com són, volent sobretot el seu bé espiritual i personal, i tenir temps per escoltar-los. La resta ja és cosa d'ells dos: Jesús i els joves.

Bruno Bérchez és capellà, membre del SIJ i delegat de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona